

Arrest

nr. 98 148 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U bent gehuwd sedert 2000 met A.K.(...), met wie u twee zonen heeft. U verbleef met uw echtgenoot in de quartier Kosa in de commune de Ratoma. U was een zelfstandige naaister, uw echtgenoot verkocht boeken en schriften. Uw schoonbroer, M.A.D.(...), woonde bij jullie in. Uw echtgenoot was sedert 1998 of 1999 bevriend met B.O.(...), de vice-president van de UFDG. In de nacht van 18 op 19 juli 2011 werd de woning van regerend president A.C.(...) aangevallen. Op een voor u onbepaalde datum in januari 2012 drongen een voor u onbekend aantal mannen jullie woning binnen. U begon te schreeuwen, maar werd de mond gesnoerd. Uw echtgenoot werd geslagen. Uw echtgenoot en uw schoonbroer werden meegenomen in een militaire wagen. U werd meegenomen

in een andere militaire wagen naar een voor u onbekende bestemming buiten de stad. Uw twee zonen bleven achter in de woning. U werd in een kamer geplaatst in een huis. Er bevond zich reeds een voor u onbekende vrouw in deze kamer. Na twee dagen werd u naar een andere kamer gebracht. U werd er ondervraagd door twee voor u onbekende mannen. Ze vroegen u of u wist wat uw echtgenoot had gedaan in de nacht van 18 op 19 juli 2011. Ze hadden vernomen dat uw echtgenoot had meegedaan aan de aanslag in de nacht van 18 op 19 juli 2011. De mannen zeiden u ook dat ze weten dat u aan uw man had gevraagd om de partij UFDG te steunen. U zei hen dat u niets weet over politiek. De twee mannen vroegen u eveneens of u wist of uw echtgenoot bevriend was met B.O.(...). U bevestigde maar u zei niet te weten of uw echtgenoot aan politiek deed. U moest de waarheid vertellen maar u zei hen er niets van af te weten. U werd naar een andere kamer verplaatst, alwaar u alleen was. De volgende dag werd u opnieuw gevraagd om de waarheid te vertellen. U werd mishandeld, maar u zei van niets te weten. U werd niet meer verder ondervraagd. Op een voor u onbekende datum in maart 2012 werd u door een voor u onbekende man uit de kamer gehaald en meegenomen naar een onafgewerkt huis op een voor u onbekende plaats buiten de stad. U werd door deze man verkracht. U slaagde er in te ontsnappen door zand in de ogen van de man te gooien. U verschool zich in een toilet. U bleef er de hele nacht. U hoorde 's morgens de deur van de badkamer. U kwam uit uw schuilplaats en u zag een vrouw. U vroeg haar om hulp. U vertelde haar wat er u was overkomen. De vrouw, N.H.(...), nam u mee naar haar woning in de quartier Karporo-rail. Twee dagen later kwam N.H.(...) terug met een andere vrouw, K.E.(...). Zij zei u dat ze u wel wou helpen om uw land van herkomst te verlaten, maar u diende haar te betalen. U zei haar dat u niets had. Ze zei u dat u kon werken en haar het geld kon terugbetalen. Na een week, op 31 maart 2012, reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van K.E.(...), per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 4 april 2012 asiel aan. U heeft geen contact met familieleden of kennissen in Guinée. U heeft geen nieuws over het lot van uw echtgenoot en uw schoonbroer.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door -vermoedelijke autoriteiten omdat u bent gevlucht, nadat u, uw echtgenoot en uw schoonbroer werden opgepakt in januari 2012. Uw echtgenoot is bevriend met B.O.(...), die een belangrijke plaats bekleedt bij de UFDG, en die beschuldigd wordt van betrokkenheid bij de aanslag op de woning van president A.C.(...) in de nacht van 18 op 19 juli 2011. Uw echtgenoot en uw schoonbroer worden eveneens beschuldigd van betrokkenheid bij deze aanslag. U werd eveneens verweten uw echtgenoot te hebben gevraagd om de UFDG te steunen.

Vooreerst kan er in het geheel geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot, A.D.(...), en uw schoonbroer, M.A.D.(...), in januari 2012 werden gearresteerd en beschuldigd van betrokkenheid bij de aanval op de woning van A.C.(...) op 19 juli 2011. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er direct na de aanslag op de presidentiële residentie van 19 juli 2011 een onderzoekscommissie werd aangesteld die bestond uit agenten en gendarmes. Deze onderzoekscommissie leidde de eerste onderzoeken. Alle gearresteerde personen werden door deze onderzoekscommissie verhoord. Op basis van dit verhoor werd beslist om de verdachte ofwel vrij te laten ofwel in staat van beschuldiging te stellen en over te dragen aan de procureur. In het laatste geval werd een bevel tot inbewaringstelling afgeleverd en werd de verdachte naar la Maison Centrale in Conakry overgebracht, hetgeen de enige detentieplaats is voor diegenen die werden verdacht van betrokkenheid bij de aanval van 19 juli 2011 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 19 maart 2012, update 27 maart 2012, 26 oktober 2012, 03 – Lieu de détention). Het Commissariaat-generaal beschikt over een vertrouwelijke en volledige lijst van alle 56 personen die aangeklaagd werden wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie van A.C.(...) op 19 juli 2011 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 26 oktober 2012, gui2012-167w). De naam van uw echtgenoot, A.D.(...), is echter niet terug te vinden op deze lijst, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot, A.D.(...), werd gearresteerd en beschuldigd van betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011. U maakte bijgevolg evenmin aannemelijk in dit kader te zijn opgepakt door -vermoedelijke- de autoriteiten. Uw naam komt overigens evenmin voor op voormelde lijst. De naam van de persoon van wie u beweert dat hij uw schoonbroer, M.A.D.(...), zou zijn, stemt overeen met de namen van twee mannen op deze lijst van 56 personen die aangeklaagd werden wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie van A.C.(...) op 19 juli 2011. U beweerde echter dat (1) uw schoonbroer ongeveer dezelfde leeftijd heeft

als u (en u verklaarde op 10 december 1982 te zijn geboren); (2) uw schoonbroer student is en (3) uw schoonbroer pas in januari 2012 met uw echtgenoot werd gearresteerd op beschuldiging van betrokkenheid bij de aanval op de woning van A.C.(...) op 19 juli 2011 (gehoorverslag, pp. 6 en 13). Uit voormelde informatie blijkt dat het profiel van de twee mannen die de naam M.A.D.(...) dragen en die voorkomen op de lijst van 56 personen die aangeklaagd werden wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie van A.C.(...) op 19 juli 2011, in het geheel niet overeenstemt met het profiel dat u van uw schoonbroer schetste.

Bovendien, en in samenhang met voorgaande vaststellingen, kunnen volgende ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de door u aangehaalde (vervolgings-)feiten.

In de eerste plaats kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot sedert 1998 of 1999 bevriend zou zijn met B.O.(...). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of B.O.(...) vaak op bezoek bij jullie kwam, zei u dat hij nooit kwam, maar uw echtgenoot wel naar hem toe ging (gehoorverslag, p. 12). U kon echter niet preciseren waar B.O.(...) dan wel woonde in Conakry (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u werd gevraagd hoe oud B.O.(...) is, kon u evenmin enig antwoord geven (gehoorverslag, p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of B.O.(...) gehuwd is, zei u misschien wel, maar dit niet te weten (gehoorverslag, p. 12). U wist evenmin of B.O.(...) in Conakry werkte (gehoorverslag, p. 12). Het is verder niet aannemelijk dat u niet kan zeggen of uw echtgenoot effectief ook betrokken was bij de UFDG (gehoorverslag, p. 11) en dit niettegenstaande u beweerde dat hij reeds sedert 1998 of 1999 bevriend was met de vice-president van de UFDG, B.O.(...) (gehoorverslag, pp. 11 en 12). Redelijkerwijze zou er toch aangenomen worden dat uw echtgenoot u hiervan op de hoogte zou hebben gebracht en/of u dit inmiddels wel zou hebben vastgesteld gezien u reeds gehuwd was met hem sedert 2000 (gehoorverslag, p. 3). Verder -en niet in het minst- blijkt uit uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld op 5 april 2012) niet dat u de vriendschapsband tussen uw echtgenoot en de vice-president van de UFDG zou hebben vermeld. Deze laatste vaststelling is opmerkelijk gezien u herhaaldelijk tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aangaf dat de beschuldigingen werden geuit nadat onderzoek aan het licht bracht dat uw echtgenoot bij B.O.(...) hoorde/met hem bevriend was en om deze reden uw echtgenoot eveneens beschuldigd werd van betrokkenheid bij de aanslag van 19 juli 2011 (gehoorverslag, pp. 12 en 13).

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u zouden zijn overkomen dermate vaag, dat de geloofwaardigheid er van in verdere mate op de helling komt te staan. Zo kon u niet nader preciseren op welke datum u, uw echtgenoot en uw schoonbroer zouden zijn meegenomen dan in januari 2012 (gehoorverslag, p. 6). U kon evenmin zeggen op welke datum in maart 2012 u zou zijn ontsnapt (gehoorverslag, p. 9). Gezien dit toch ingrijpende gebeurtenissen vormen, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u deze preciezer in de tijd zou kunnen situeren. U kon evenmin zeggen hoeveel mannen jullie woning waren binnengedrongen (tenzij "veel") om jullie mee te nemen (gehoorverslag, p. 6). U stelde te zijn meegenomen naar een huis, maar u kon niet zeggen waar dit huis zich dan wel bevond (tenzij "buiten de stad") (gehoorverslag, p. 7). U kon geen beschrijving geven van de weg die u naar dit huis zou hebben genomen ((bekende-) plaatsen, ronde punten, wijken) (gehoorverslag, p. 7). Uw uitleg hiervoor, met name dat het nacht was (en dus donker) en u ver in de auto zat (gehoorverslag, p. 7), is geen afdoende verantwoording om niet de minste indicatie te geven omtrent de ligging van dit huis. Ook de beschrijving van het huis waar u van januari 2012 tot maart 2012 verbleef, was uitermate summier (gehoorverslag, pp. 7 en 8): "Kan u mij dat huis beschrijven waar u verbleven heeft? Ik ken alleen de binnenkant. Ja, goed, beschrijf? Twee tapijten lagen er, meer niet. Wat nog? Dat is alles. Was er slechts één kamer? Ja. U bedoelt in het hele huis. Ja? De rest van het huis weet ik niet. Het was een groot huis. Ik heb de rest niet gezien. En toen u binnenkwam, beschrijf de weg vanaf de auto tot aan de kamer? Neen, ik weet het niet. Bijvoorbeeld, moest u meerdere kamers passeren, een lange gang, een binnenkoer, wie was er al aanwezig? Ik moest uitstappen. We gingen het huis binnen en dat was het. Er was een erf, een binnenplaats, meerdere gebouwen, meerdere verdiepingen? Beschrijf? Dat kan ik niet, ik ken de rest van het huis niet." Toen u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er nog andere mensen in het huis vastzaten, zei u dit niet te weten maar stelde u plots wel te weten dat er veel kamers waren en u nog mensen zag. U kon echter niet zeggen wie deze mensen waren (gehoorverslag, p. 10). Ook toen u uit uw kamer werd gehaald door de voor u onbekende man, kon u geen beschrijving geven van de weg die u aflegde van uw kamer naar de auto (gehoorverslag, p. 10). Uw verklaring hiervoor, met name dat het nacht was (gehoorverslag, p. 10), is in het geheel niet overtuigend. U stelde verder bij aankomst in dit huis een andere vrouw in de kamer te hebben aangetroffen (gehoorverslag, pp. 6 en 7). Alhoewel u beweerde gedurende twee dagen bij deze vrouw te hebben verbleven, kon u helemaal niets zeggen over deze vrouw. U wist niet wie ze was, noch waarom ze daar was opgesloten (gehoorverslag, p. 7). Ook haar etnische afkomst was u onbekend (gehoorverslag, p. 8). U zei dat deze mevrouw niets zei en u haar ook niets vroeg (gehoorverslag, p. 7). Gesteld dat u werkelijk op dat moment om een voor

u onbekende reden naar een voor u onbekende plaats zou zijn meegenomen door voor u onbekende mannen (gehoorverslag, pp. 6 en 7), is het niet aannemelijk dat u geen enkele vraag zou hebben gesteld aan de vrouw die met u zat opgesloten. U zei door een voor u onbekende man te zijn meegenomen naar een onafgewerkt huis en vandaar te zijn ontsnapt, maar u kon dit onafgewerkt huis niet nader situeren (dan "buiten de stad"). U wist evenmin hoe ver dit onafgewerkt huis van uw detentieplaats was verwijderd (gehoorverslag, p. 10). U wist evenmin hoe ver dit onafgewerkt huis was verwijderd van de woning van N.H.(...) in de wijk Kaporo-rail. U zei in dit verband "niet echt ver, niet echt dichtbij, ik weet niet hoelang ik heb gerend" (gehoorverslag, p. 10). Gelet op voorgaande vage verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan er in het geheel geen geloof meer worden gehecht aan uw detentie en daaropvolgende ontsnapping. De aan u gestelde vragen zijn van die aard dat ook een analfabeet ze moet kunnen beantwoorden. Bovendien gaat het hier om dermate essentiële gegevens over vervolgingsfeiten die u zelf beweert te hebben meegemaakt, dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u hier enige toelichting over kan geven.

Ten derde is het in het geheel niet aannemelijk dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren na uw ontsnapping in maart 2012 en tijdens uw verblijf in België. U stelde gedurende een week [na uw ontsnapping uit het onafgewerkte huis] bij N.H.(...) te hebben verbleven (gehoorverslag, p. 11) in de wijk Kaporo-rail in Conakry (gehoorverslag, pp. 10). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet heeft gepoogd om contact op te nemen met uw familie of de familie van uw echtgenoot, zei u dit niet te hebben gedaan. U zei dat u geen telefoon bij u had en evenmin enige telefoonnummers in uw bezit had (gehoorverslag, p. 11). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal werd gerepliceerd dat u N.H.(...) toch kon sturen of iemand anders, zei u dat N.H.(...) zich niet wou bemoeien en ze niet in de problemen wou komen en u niemand anders kon vinden (gehoorverslag, p. 11). Dergelijke uitleg is in het geheel niet overtuigend. Redelijkerwijze zou er toch verwacht worden dat u na uw verdwijning in januari 2012 uw familie op de hoogte zou hebben gebracht van uw ontsnapping of op zijn minst naar de verblijfplaats van uw twee zonen zou hebben geïnformeerd (bij uw familie of bij bureaus). Ook na uw aankomst in België nam u geen contact op met uw familie of met deze van uw echtgenoot of andere personen (bijvoorbeeld van de UFDG) omdat u over geen telefoonnummers beschikt (gehoorverslag, p. 4). Voorgaande uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand noch na uw ontsnapping in Guinée, noch vanuit België, probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot de situatie van uw echtgenoot, uw schoonbroer en uw eigen situatie (gehoorverslag, p. 14). Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie (en deze van uw echtgenoot en schoonbroer) en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U zei verder geen advocaat in Guinée te hebben gezocht omdat u niet wist hoe er aan te beginnen en u geen telefoonnummers had (gehoorverslag, p. 14), maar deze uitleg is evenmin afdoende om te verantwoorden dat u geen juridische bijstand heeft gezocht voor u, uw echtgenoot, en uw schoonbroer. Er zijn immers andere mogelijkheden om uw familie of een advocaat te contacteren dan hen op te bellen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw echtgenoot, A.D.(...), en uw schoonbroer, M.A.D.(...), in januari 2012 werden gearresteerd en beschuldigd wegens betrokkenheid bij een aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011 en u om deze reden eveneens problemen zou kunnen gekregen hebben.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, uw identiteit en uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam of nationaliteit u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en waar het vliegtuig tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke

spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.1.1. Daar waar de commissaris-generaal stelt dat de man en schoonbroer van verzoekster niet werden opgepakt door mannen van het regime van president C.(...) betwist de verzoekende partij dit. Zij stelt dat de vertrouwelijke lijst waarvan sprake en die de 56 namen van de gearresteerde mensen, die verdacht worden van de aanslag op president C.(...), zou bevatten, een document is dat onder de staatsveiligheid en het geheim van Guinee valt en het dan ook merkwaardig en ongeloofwaardig is dat het CGVS een dergelijk document zou bezitten. Bovendien is er absoluut geen garantie dat de lijst volledig is.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een stuk 15.1 bevat, meer bepaald een e mail met een lijst van namen waarvan alle namen behalve twee namen onzichtbaar gemaakt werden.

Er stelt zich in deze een probleem inzake de rechten van de verdediging en van controle door de Raad. Noch de verzoekende partij noch de Raad kunnen nagaan of de verzoekende partij, haar echtgenoot en schoonbroer al dan niet op de voormelde lijst staan.

De verwerende partij wijst er ter zitting op dat de CEDOCA ambtenaar de lijst onderzocht heeft, maar geen haalt geen wettelijke bepaling aan die haar toelaat de relevante feitelijke gegevens waarop zij haar bestreden beslissing steunt niet ter inzage te geven aan de verzoekende partij en de Raad die zich als rechterlijke instantie in beroep in volle rechtsmacht dient uit te spreken.

Op de overheid, *in casu* de commissaris-generaal rust de verplichting om de stukken die het product zijn van haar feitenvinding en besluitvorming in geval van betwisting te vertonen. Dit is het gevolg van de in een rechtstaat wortelende verplichting voor de overheid om de rechtmatigheid van haar genomen beslissingen te bewijzen (R. Stevens, Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, Het procesverloop, nr. 213, met verwijzing naar *Les Nouvelles, droit administratif*, tome VI, Le Conseil d'Etat, Brussel, Larcier, 1975, nr. 2.092).

De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur regelt het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift evenals de voorwaarden onder dewelke deze inzage geweigerd mag worden.

De Raad van State stelde echter: "... dat de uitzonderingen waarin de wet van 11 april 1994 voorziet, niet op dienstige wijze mogen worden aangevoerd om stukken die onontbeerlijk zijn om te kunnen oordelen of een annulatiemiddel gegrond is, aan het onderzoek van de rechter inzake

machtsoverschrijding te onttrekken; dat de problemen die het indienen van bepaalde stukken voor een administratieve overheid zou kunnen doen rijzen een goede rechtsbedeling niet in de weg mogen staan;” en “... dat middel voor middel moet worden nagegaan of de door de verzoekende partij gevraagde stukken noodzakelijkerwijs moeten worden ingediend om die middelen te kunnen onderzoeken.” (R.v.St., Tournemene, nr. 83.593, 23 november 1999).

Artikel 39/62 van de vreemdelingenwet stelt dat de Raad gerechtigd is alle bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, door deze partijen te doen overleggen. Dit artikel is een kopie van artikel 23 van de Raad van State-wet. Bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid kan de Raad het rechtsplegingsdossier niet zelf aanvullen, maar de uitzonderingsgronden, bedoeld in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, en die betrekking hebben op de toegang tot bestuursdocumenten, kunnen door de verwerende partij niet nuttig worden ingeroepen om aan de Raad van State, en derhalve ook aan de Raad, de documenten te ontfangen die hij noodzakelijk acht om over de gegrondheid van een middel te kunnen oordelen of voor de Raad om haar oordeel in volle rechtsmacht te kunnen uitoefenen (cfr. *R. Stevens, Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, Het procesverloop, nr. 482*, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, onder meer R.v.St., Tournemene, nr. 83.593, 23 november 1999).

De Raad wijst in deze ook op artikel 16, 1 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna Procedurerichtlijn) dat als volgt luidt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten en die de asielzoeker overeenkomstig de bepalingen van het nationale recht bijstaat of vertegenwoordigt, toegang heeft tot de informatie in het dossier van de asielzoeker die door de in hoofdstuk V bedoelde autoriteiten kan worden onderzocht, voor zover die informatie relevant is voor de behandeling van het asielverzoek.

De lidstaten kunnen een uitzondering maken wanneer de openbaarmaking van informatie of bronnen de nationale veiligheid, de veiligheid van de organisaties of personen die de informatie hebben verstrekt dan wel de veiligheid van de perso(o)n(en) op wie de informatie betrekking heeft, in gevaar zou brengen, of wanneer het belang van het onderzoek in verband met de behandeling van asielverzoeken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten of de internationale betrekkingen van de lidstaten zouden worden geschaad. In die gevallen moet de toegang tot de betrokken informatie of bronnen openstaan voor de in hoofdstuk V bedoelde autoriteiten, behalve indien die toegang is uitgesloten in zaken welke verband houden met de nationale veiligheid.’ Uit de verdere lezing van de Procedurerichtlijn blijkt dat ‘de in hoofdstuk V bedoelde autoriteiten’ betrekking heeft op het rechtscollege dat de asielaanvraag in beroep behandelt, *in casu* de Raad. Weliswaar werd deze bepaling niet omgezet in het Belgische recht, maar de termijn hiertoe is verstreken op 1 december 2007.

Ook deze bepaling stelt dat om redenen van vertrouwelijkheid de toegang tot informatie ten aanzien van de verzoekende partij kan beperkt worden, maar dat in die gevallen het bevoegde rechtscollege toegang moet krijgen tot de relevante informatie behalve in geval het de nationale veiligheid betreft.

Daar de controle door de Raad onmogelijk gemaakt wordt, maar zoals hierna blijkt, de inzage in bovenvermeld document niet noodzakelijk is om tot een arrest te kunnen komen, daar het een overtollig motief betreft, wordt het document uit de debatten geweerd en vervalt voormeld motief van de bestreden beslissing dat hiermee samenhangt, meer bepaald dat uit de lijst zou blijken dat verzoekster, haar echtgenoot en schoonbroer niet gearresteerd zouden zijn met betrekking tot de aanval op 19 juli 2011 op de woning van de president van Guinée.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en dat de Raad de bestreden beslissing slechts kan vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen of omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad stelt vast dat bovenvermeld stuk vermeldt dat 56 personen naar aanleiding van de aanval op 19 juli 2011 van de woning van de President in beschuldiging gesteld werden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst (*“inculpées et placées sous mandat de dépôt”*). Hieruit blijkt niet dat personen die gearresteerd werden, maar niet in beschuldiging gesteld en onder aanhoudingsmandaat geplaatst werden op deze lijst zouden staan. Verzoekster heeft weliswaar gesteld dat zij en haar echtgenoot en schoonbroer gearresteerd werden, maar niet dat zij in beschuldiging gesteld werden en

onder aanhoudingsmandaat geplaatst zodat zij niet noodzakelijk op voormelde lijst zouden voorkomen ook al zou die lijst volledig zijn.

3.1.2. De verzoekende partij stelt dat zij ontvoerd, mishandeld en verkracht werd. Om die reden verdringt zij zoveel mogelijk en bant zij onbewust veel details uit haar leven. Zij is bang en vertrouwt niemand en in die context is het dan ook veel te vroeg om actief deel te nemen aan de maatschappij. Het gaat hier om een normaal gedrag bij slachtoffers van dergelijke misdrijven. De argumenten van de commissaris-generaal zijn dan ook onjuist of onvolledig.

De Raad meent dat feiten van vervolging tot stress en trauma kunnen leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De verzoekende partij die een ernstig trauma aanhaalt als reden voor het gebrek aan duidelijkheid en aannemelijkheid van haar verklaringen legt ook geen enkel medisch getuigenschrift neer waaruit dit zou kunnen blijken.

De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt meer bepaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van de verzoekende partij dat haar echtgenoot sinds 1998 of 1999 bevriend zou zijn met B.O.(...), dat de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de vervolgingsfeiten die haar zouden zijn overkomen dermate vaag zijn, dat de aannemelijkheid ervan in verdere mate op de helling komt te staan en dat het in het geheel niet aannemelijk is dat de verzoekende partij niemand probeerde te contacteren, meer bepaald haar familie of deze van haar echtgenoot of andere personen (bijvoorbeeld van de UFDG) of een advocaat, na haar ontsnapping in maart 2012 en tijdens haar verblijf in België, teneinde nieuws te vernemen over haar echtgenoot en schoonbroer.

De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar echtgenoot, A.D.(...), en haar schoonbroer, M.A.D. (...), in januari 2012 werden gearresteerd en beschuldigd wegens betrokkenheid bij een aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011 en zij om deze reden eveneens problemen zou kunnen gekregen hebben.

De bestreden beslissing vervolgt: *“U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, uw identiteit en uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam of nationaliteit u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en waar het vliegtuig tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een cholera epidemie en het feit dat er een gewelddadige confrontatie is tussen aanhangers van de oppositie en de ordediensten van president C.(...) meent de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij weerlegt het desbetreffende motief uit de bestreden beslissing niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS